

2870
СВОВОДА
НАРОДАМ

СВОВОДА
ЛЮДИНІ!

ЗА УКРАЇНСЬКУ

САМОСТІЙНУ

СОБОРНУ ДЕРЖАВУ !

ДЕКЛАРАЦІЯ

ПРОВОДУ
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ
НАЦІОНАЛІСТІВ

ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ
В ЄВРОПІ

/ Передруки краєвого видання/
1945 р.

ПЕРЕВИТАВ

ПРОВІД З.Ч. ОУН.

Д Е К Л А Р А Ц І Я

ПРОВОДУ

ПРОВОДУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

після закінчення другої світової війни в Європі.

З нагоди розвалу ганебної пам'яті німецького імперіялізму та у зв'язку з закінченням другої імперіалістичної війни в Європі, що замикає окремий період в історії, а далі у зв'язку з існуючою дійсністю на українських землях, що позначається збройною боротьбою на родних нас жорстокої більшовицької окупації, як теж у зв'язку з розриванням нової констеляції на міжнародному терені, що проявляє симптоми чергової третьої світової війни, - Провід Організації Українських Націоналістів /ОУН/ після аналізу міжнародного й внутрішнього становища українського народу та в повній свідомості серйозності становища, в якому опинився український народ, і в свідомості історичної відповідальності, яку бере на себе, видає оце свою декларацію.

I.

НАШІ ІДЕЙНО-ПОЛІТИЧНІ ОСНОВИ.

У вогні нашої /ОУН/ шіснадцятирічної визвольно-революційної боротьби оформилися й утвердилися зокрема в другій світовій війні вартості, що для українського народу стали єдино незажитими правдами. Ос

Основні з них це:

1. Ідея української самостійної соборної держави, що є точно в значенні поняттям і не може бути відмінена жодними "совєтськими Українами" чи іншого роду експозитурами чужого імперіялізму.

2. Українська нація, що є вихідною всіх чинностей і кінцевою всіх змагань. Всі намагання поставити український народ у підрядне становище щодо таких понять як класа, раса чи союз народів, у наслідку ведуть до імперіалістичного поневолення.

3. Політична і військова революційна організація, що у визвольний період творить хребет народу і його провід. Без такої сили опертої на народі і ним визнаваної, годі говорити про національну й політичну зрілість нації та вірити в успішність її змагань до власної незалежності.

Суть же в назві організації, більш чи менш приємливій для широкого світу, а в змісті, що його організована українська суспільність визнає, а визвольно-революційний провід реалізує. Український визвольно-революційний рух не був і не є тотальним поняттям з італійським фашизмом чи німецьким націонал-соціалізмом, бо в теорії і в практиці поставив себе в становище противника тих доктрин.

4. Незалежна політика і боротьба на власні сили. Бездержавному народові в боротьбі за волю можна, а часто і треба мати союзників, але ніколи -- імперіялістичних опікунів. Політична група, яка узалежнює свою визвольну тактику від політики чужої держави, стає шкідливою для національно-визвольної справи.

5. Революційна стратегія й тактика визвольної боротьби, що одна дотепер виправдала себе в українській дійсності. Всі намагання українських партійних чинників негально-опортуністичним шляхом реалізувати визвольну концепцію покінчилися повною невдачею. Революційний табір хоч не здобув ще держави, то своїми діями й осяганнями блискуче наблизив день її повстання і сьогодні консеквентно реалізує обраний план.

6. Прогресивна програма, що синтезує всі здорові соціальні надбання минулого й сучасного та сміло накреслює органічні для народу напрями в побудові нового змісту державного життя та нового безкласового суспільства.

7. Єдиний фронт поневолених народів проти російсько-більшовицького імперіялізму як єдино реальний міжнародний чинник і союзник у визвольній боротьбі українського народу.

8. Міждержавна система, що включатиме вільні самостійні держави всіх народів без окремої супрематії великих держав над малими.

II.

ПЕРСОНАЛІ ДРУГОЇ ІМПЕРІАЛІСТИЧНОЇ ВІЙНИ

1. Війна, що вибухла у вересні 1919 р. і тривала до травня 1945 р., велася, по суті, між Англією й Німеччиною за володіння над частиною світу. Війну цю Англія виграла. Тим часом на європейському бойовищі заіснували умови, які ставлять під знак запитання вигран Англії. На місце імперіялістичної Німеччини прийшла друга європейська /і азійська/ імперіялістична суперниця, тим більш грізна й небезпечна, що овівис легендою перемоги над гітлеризмом і з експортним ідейно-політичним багажем, що значить покупця також на внутрішніх ринках англійської імперії. Це є нова, відроджена більшовицька Росія, що на

руїні Німеччини успішно капіталізує свою перемогу. Для Англії, таким чином, війна не закінчена, і перед нею на всю широчінь стає питання третьої європейської війни.

2. В цій війні у площині ідейно-політичній Англія проти-ставила німецькому тоталізму формально свою демократію і з імі-тою демократії закликала весь світ до боротьби з Гітлером. До неї приєдналися США і другі народи, що в знаній атлантийській карті визначили свої цілі в війні. Задля перемоги тієї демокра-тії Англія, а за нею США всіма засобами допомогли відродитися большевицькій Росії і тим на ділі довели до перемоги в Європі большевицької демократії, що є, по суті, російським імперіаліс-тичним тоталізмом, який є більш реакційним і небезпечним від німецького, бо хитро маскується кличами з демократичного арсе-налу. Перед Англією і сьогодні стоїть завдання консеквентно перевести інтерпретацію самого поняття демократії, а в дальшо-му відбольшевищувати Європу, що означає збройно зударитися з СРСР.

3. Англія а за нею і США стали в цій війні в обороні своїх інтересів, збройно протиставляючись намаганням Гітлера творити панєвропейську систему т.зв. "Нової Європи" від геге-монії Берліна. Сьогодні Сталін ліквідує впливи Англії й США в поодиноких європейських народах і на ділі підготовляє ство-рення європейського союзу Советських республік під такою на-хабною, як і в Гітлера, гегемонією Москви. І так, як у Гітлера були Квіслінг, Гаха, Ляваль і другі і в Сталіна є Тіто, Гроза, Олубка і інші. Різниця лише в назві а не в суті.

4. Війна з німецьким мілітаризмом хоча й довела до його знищення, створила основи для росту й завершення російсь-кого мілітаризму. В протилежність до першої імперіалістичної війни, коли говорилось про озброєння чи про зменшення озбро-єнь, тепер роздувається до небувалих розмірів культ військо-вої сили і далі будується велитенські, по зуби озброєні ар-мії. Таким чином намагання вилімінувати війну з засобів по-лагоджування міжнародних конфліктів є порожнім звуком, бо кож-ний імперіалізм стає на рейки воєнної надпродукції, прямує в консеквенції до воєнного виладування.

5. Створення міжнародної організації "Об'єднаних Націй" не розв'язує в позитивному дусі життєвої справи народів, то-му, що основи на яких базується ця організація є в самому ко-рені нездоровий. Віддання сталої керми організації в руки на ділі трьох великодержав і уштивлення її рішень способом голосування, що виключає захитання інтересів котроїсь із трьох великодержав і ретавлення їх інтересів монополістичного оресту в ме-тою експлуатувати і асимілювати малі народи, що знаходяться в сфері їхніх впливів. Ми й на хвилину не сумніваємося, що ця організація ролі, яку вона собі декларативно ставить не спов-нить.

6. З усього, що зараз діється на міжнародному терені, виходить, що багато основних політичних проблем залишилося ще нерозв'язаними в цій війні. Великі ідеї стали крамничним товаром на світових базарах, а на засобах німецького терору і поневолення змінено лише вивіски. Це ще раз докажує, що людство прямує до нової війни, може ще більш жорстокої, як до-сі.

III.

ІМПЕРІАЛІСТИЧНЕ ОБЛИЧЧЯ
СССР.

1. Найбільш виразно окресленою імперіалістичною державою в світі є нині большевицька Росія. Під плащиком "будови соціалізму в одній країні" наступило насильне цементування населення народів ССРСР в напрямі творення російської нації шляхом впровадження однієї мови, культури, патріотизму, месіянзму та економічного життя. Тим то сьогодні більшовизм - це, справді, оновлений російський націоналізм з усіма хворобливими імперіалістичними ознаками.

2. Щодо зовнішнього світу російсько-большевицький імперіалізм виявляється:

а/ в однібічній анексії чужих земель /терени Фінляндії, балтійські держави і другі землі=/ за історичними і стратегічними принципами;

б/ в большевицькій "демократизації" т. зв. "визволених" червоною армією європейських країн, що є на ділі підготовкою до вклучення їх як чергових союзних республік до московської метрополії;

в/ у вмішуванні в чужі внутрішні справи шляхом організації комінтернівських профспілок і "товариств дружби з ССРСР", що є, власне, творенням п'ятої колони в державах, що тяготіють до центрів конкуруючих великодержав, або й в середині самих великодержав;

г/ у видвигненні реакційних імперіалістичних ідей слов'янофільства й православ'я, щоб на базі слов'янського расизму і релігійного централізму залучувати культурно поодинокі країни до орбіти своїх впливів;

д/ в намаганні зайняти в міжнародній організації "Об'єднаних націй" стале керівне становище й системою голосування і кількістю голосів вилімінувати будь-яке неприємливе для себе рішення;

е/ в більш чи менш формальнім розподілі світу між великими державами на окремі сфери впливів.

3. Союзом з Гітлером Сталін здобув три європейські держави /Литва, Латвія і Естонія/ та поширив територію ССРСР за рахунок трьох інших держав /Фінляндія, Польща, Румунія/. Союзом з Англією й США він здобув терени Німеччини й Австрії і міцно закріпив свої позиції в сімох європейських державах. Це лидиме намагання територіально зростати говорить само за себе.

4. Конкретне намагання большевізувати всю Європу виявляється в підривно-диферсійній акції большевиків у Греції, Франції, Бельгії, Італії та других краях де вона проходить під кличами соціальної перебудови у вигляді робітничих страйків, змін урядів, та використання для себе судів над воєнними злочинцями а також у відношенні до Іспанії, Португалії, і других неутральних країв, яких всіма можливими засобами намагається Москва викинути поза рамки організованого європейського життя.

5. Сьогоднішній ССРСР - це великий воєнний табір для якого все працює для побільшення воєнного потенціалу шляхом дальшої мілітаризації країни, озброєння, та виховування громадян у завойовницькому дусі.

АНГЛІЙСЬКО-СОВЕТСЬКІ СУПЕРЕЧНОСТІ.

1. Англія завжди була проти найсильнішої держави в Європі. Після розвалу Німеччини захиталася рівновага сил в Європі і Росія виступила як безконкурентна європейська потуга з усіма прикметами імперіалістичної держави.

2. Большевицька Росія реалізує у себе і виразно пропагує в світі свою соціально-економічну систему, що діаметрально протилежна і себе виключає щодо соціально-економічної системи Англії і взагалі на заході. Активізація комуністичних партій в європейських державах є грізною пересторогою для Англії.

3. Сталінська Росія кожну воєнну передилку використовує для грандіозних озброєнь і творення армій, тому, що терористичною і експлуатаційною системою большевицького тоталітаризму і диктатури приневолить двісті мільйонів населення працювати для чергових воєнних п'ятирічок. Ані Англія, ані США, зі своєю толеранцією страйків, проблемою безробіття та ліберальною політикою у внутрішніх справах не зможуть терпіти такого темпа озброєнь і швидше чи пізніше будуть змушені стати перед konieczністю воєнного удару з ССРС.

4. Бажаними місцями Англійської імперії є в першій мірі, Середземне море й Індія. Сьогодні сталінська політика різними засобами добивається до Середземного моря /Югославія, а зокрема питання Трієсту, Греція, Туреччина/ і до Індії/заява Молотова на конференції в Сан Франціско/.

5. З другого боку англійці на спільку з американцями до тепер зуміли максимально використати большевиків у поваленні свого німецького конкурента й системою позичок і воєнних доставок зброї, боеприпасів і харчів узалежнити Сталіна від себе.

6. Сьогодні англійці надіються, що присутність большевиків в Європі спричинить подвійний процес: а/ реакція "визволення" європейських країн на большевицьку окупацію і б/ від большевизування советського громадянина внаслідок безпосередньої зустрічі з Європою.

7. Так само большевики не можуть відкладати на довше збройної розправи з буржуазно капіталістичними західними великод державами, бо, по перше, доведений до межі нужди і безправя советський громадянин може відмовити послууху /революційна боротьба поневолених народів/, а по друге, большевики знають, що кожне закінчення війни в демократично-буржуазних країнах веде з собою господарську економічну кризу й є найкращим часом для розгортання соціальних революцій, тобто добрим тлом для "визвольної місії Червоної Армії".

8. На сьогоднішній день формально ще існує між західними аліантами і большевиками згода й дружба, хоч і тут уже пробиваються дрібні конфлікти /Польща, Аргентина, Трієст/, тому, що англо-американці ще думають над тим якби використати мільйонну червоноармійську мужву в боротьбі з Японією або щоб не бути змушеними рівночасно воювати з ССРС, а бити кожного по черзі.

9. Міжнародна організація "Об'єднаних націй" по суті є для Англії засобом майбутньої акції проти ССРСР, а для ССРСР - надією, що цей засіб стане трибуною його ідей проти буржуазно-капіталістичних великодержав.

10. Ми в питаннях соціально-економічних є як протибольшевицької системи так проти буржуазно-капіталістичної. В можливій війні західних альянтів проти ССРСР ми заінтересовані остільки, оскільки вона несе ще один шанс поневоленим народам визволитися від всякого імперіялізму.

У.

ФРОНТ ПОНЕВОЛЕНИХ І ЗАГРОЖЕНИХ НАРОДІВ.

1. Намагання большевиків побудувати соціально-справедливу і заможну країну робітників і селян закінчилися тим, що на ділі створено гнобительську систему державного капіталізму а робітників і селян поставлено в умови злиднів, експлуатацій і без права. З метою вдержання в руках влади кремлівських вельмож почався в ССРСР процес творення нової панівної верстви, складеної зі сталінських наглядачів, ордеоносців, комісарів, поштруків а останньо і військової офіцерщини. Робітників насильно прикріплено до варстату праці й надмірними нормами, стахановщиною і соцмаганнями в умовах жахливої життєвої нужди і політичного терору, експлуатуються як невільників. Подібно діється і з колгоспним селянством, яке для здобуття шматка хліба від робляє панщизняні трудодні продовж цілого року і у наслідку голодує.

2. З усіх колись, в період революції, так дорогою ціною куплених ідей залишилося нічого. Основні демократичні права, як свобода слова, друку, асоціацій, не існують. Всім радить кремлівська верхівка за посередництва монополії комуністичної партії творячи таким чином ~~якоїсь форми~~ партійну диктатуру.

3. Ідеї самовизначення і відокремлення народів у самостійних державах кремлівська верхівка замінила адміністративними т. зв. "союзними республіками", позбавляючи поодинокі народи всіх політичних прав. Всі останньо впроваджені новості як от творення комісаріату оборони і зак. справ, служать лише ширмою для обдурення чужинців із зденационалізованих громадян.

4. Ставши раз на позицію "побудови соціалізму в одній країні", большевики цілком переключилися на рейки російського націоналізму і імперіялізму. За рускими або зрусифікованими імперіялістичними елементами забезпечено керівництво всіх вищих посад в партії, адміністрації, в війську, промисловості і других ділянках. На базі російської мови, російської культури, патріотизму, історії, расизму та месіанізму большевики намагаються створити з усіх народів і народностей, що замашкують сьогоднішній ССРСР чистої форми нову советську націю, що є, по суті нічим іншим, як російською нацією.

5. Розгнущаний сталінський імперіялізм під ширмою оборони батьківщини, "визволення", словянофільства і псевдореволюційної фразеології жене мільйонів маси червоноармійського вояцтва до маяка світової революції з метою підбити найперше Європу, а згодом підбити цілий світ, густо зрошуючи кров'ю бійців і слізьми

населення свій божевільний імперіялістичний шлях.

6. Перед народами ССРСР, поневоленими сталінською диктаторською клікою стоїть на всю широчінь питання повалення реакційного проти-народного режиму шляхом революційної збройної боротьби і створення самостійних національних держав побудованих за етнографічним принципом, та укладення міжнародного порядку за принципами справедливої рівності і сусідської дружньої співпраці.

7. На найближчий період перед поневоленими народами ССРСР стоять слідуючі завдання:

а/ на кожному кроці розшифровувати імперіялістичну, реакційну і гнобительську суть сталінського режиму, а зокрема розкривати роль компартій та привілеї панівної верстви;

б/ організувати революційно-підпільні клітини у всіх середовищах багатогранного життя ССРСР;

в/ фізично ліквідувати найбільш докучливих вислужників і агентів сталінських вельмож;

г/ саботувати всі інспіровані чи ініційовані партією і НКВД "добровільні" позики, поза нормові праці, стахановщину і соцзмагання;

д/ протидіяти всій агітаційно-політичній роботі, що її проводить компартія й уряд у робітничих, колгоспних і шкільних середовищах;

е/ творити центральні проводи революційно-визвольних організацій в рамках поодиноких національних середовищ;

є/ консолідуватися з другими подібними підпільно-революційними організаціями з метою творення одного фронту і здійснювання одної революційної стратегії й тактики;

ж/ за прикладом України і других народів розгортати збройну боротьбу з ненависними сталінськими паразитами в ім'я самооборони народу і проведення всесоюзної протисталінської революції.

8. Боротьба поневолених народів ССРСР проходитиме під революційними кличами:

- за знищення московсько-більшевицького імперіялізму, що жене народи на чергові війни;

- за повалення диктатури сталінської партійної кліки;

- за зміну гнобительської сталінської системи і режиму;

- за повну демократизацію якого державного і суспільного життя;

- за встановлення національних урядів покликаних свобідною волею народів;

- за здійснення національно-політичного самовизначення і державного відокремлення;

- за створення справедливої міждержавної системи, що буде опиратися на правдивій дружбі і співпраці під кличем: "Воля народам і людині".

9. До поневолених народів ССРСР ми зачисляємо й російський народ. Імперіялістичні елементи російського народу, що пішли на службу Сталіна і його партійної кліки стали на ділі ворогами свого народу, тому що підтримують режим, що спричинив і спричиняє багато горя самому російському народові, подібно тому, як імперіялістичні гітлерівські елементи німецького народу довели свій народ до трагічного занепаду. Таким чином, в

визвольній революційній боротьбі зі сталінсько-большевицьким російським імперіалізмом в одній ладі йдуть усі народи сьогоднішнього СРСР без різниці національностей, віри й раси.

10. До фронту поневолених народів СРСР долучується новий фронт загрожених народів Середньої й Південної Європи останньо "визволених" Червоною Армією з під німецької окупації. Перед тими народами на всю широчінь стоїть питання збройної революційної боротьби перед намаганнями Сталіна включити їх у склад СРСР. З об'єднання цих двох фронтів повстане блок поневолених і загрожених народів, що внаслідок своїх революційних дій спричинить розвал союзнаї тюрми народів і створення вільного життя на руїнах сталінської тиранії.

11. Поневолені й загрожені народи і їх визвольно-революційна боротьба це один з найважливіших елементів в сьогоднішній ситуації. Завтра і в майбутньому їх значення буде зростати ще більше, щоб нарешті, перерішити світову систему в свою користь.

VI.

СТАНОВИЩЕ НА УКРАЇНІ.

1. Сталінська-большевицька окупаційна політика на Україні виявляється в слідуючих напрямках:

а/ в політичному поневоленні українського народу, що в загальному зводиться до ліквідації української самостійної державності та ліквідації всяких самостійницьких змагань і спровадження українського питання до позову регіональної адміністративної округи Росії;

б/ в культурній асиміляції, де то в намаганні найперше денационалізувати українство а потім зрусифікувати шляхом накиннення українському народові російської мови, культури, патріотизму, традиціоналізму, расизму і месіянства з метою перевиховання народу і створення нової советської ментальності людини - робота: рабазам

в/ в господарській експлуатації, яка виявляється в колоніальному становищі України у відношенні до московської метрополії у грабіжництві наземних і підземних багатств та в індивідуальній експлуатації працюючих низів України, через надмірну працю і нужденну зарплату;

г/ в поліційному терорі, що засобом збірної а зокрема родинної, офіційальної відповідальності, переселеннями в пустині Сибіру і Казахстану, засланнями до півничних концтаборів, тюрмами і розстрілами, а далі облавами на людей, шантажем, провокацією і донощитвом придушує і паралізує намагання народу визволитися з під ненависного ярма.

2. У відповідь на жорстоку большевицьку окупацію український народ проводить визвольно-революційну боротьбу, яка виявляється:

а/ в підпільно-революційній політичній боротьбі зорганізованого національного активу з метою підготовки і проведення проти большевицької національної революції;

б/ в збройно-революційній самооборонній акції українських повстанчих загонах, що силою своєї зброї охороняють населення перед терором енкаведівських опричників та паралізують намагання окупанта реалізувати свою окупаційну політику;

в/ в загальному опорі населення у зв'язку з насильним накидуванням большевицьких експлуатаційних та протинародніх

суспільно-державних планів, та експериментів;

г/ в солідарності, співдії, жертвенності, іссяті й героїзмі всіх суспільних верств у боротьбі з кривавим наїзником.

3. За українським народом 26 років боротьби з російсько-більшевицьким окупантом. На тому героїчному шляху він поніс велитенські жертви в людях, а зокрема в керівних національно-політичних кадрах. Загинули з рук ворога вожді народу, люди науки, письменники й поети, загинули або пропали без вісти сотні тисяч найбільш національно свідомих земляків, померли голодовою смертю мільйони селян, робітників і інтелігенції. Великий рахунок втрат жде свого вирівнання.

4. Зокрема завзялися московсько-більшевицькі окупанти терором знищити населення західних областей України. Немаючи змоги добратися зі своїми отруйними ідеями до народніх мас, вони наслали сюди тисячі своїх агентів, що методом найбільш кривавого терору почали завертати земляків на своє большевицьку віру. Та населення західних областей України не зломилася а чудово догадало своє національну й політичну зрілість. В нерівному змаганні хоч і падають велитенські жертви все ж переможно прямує до мети.

5. З українських політичних партій, що давніше діяли на українських землях не залишилася на полі бою жодна: вони або емігрували, або припинили свою діяльність, або вклучилися в один революційний фронт, що сьогодні, сконсолідований веде народ до перемоги.

УІІ.

УКРАЇНА НА МІЖНАРОДНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ.

1. Намагання українського народу вийти як суверенний рівнорядний чинник на міжнародному терені ввесь час паралізували імперіалістичні загарбники, а зокрема большевицька Росія, яка силою зруйнувала українську державну самостійність і зіпхнула Україну на ставовий колонії.

Сьогодні на міжнародній конференції в Сан Франціско одноголосно признано за Україною право участі в міжнародному житті і тим здемасковано заходи Москви щодо України незалежно від того, що сьогодні большевики для своїх власних імперіалістичних користей /кількість полесів/ заризикували українським атутом. Та ми знаємо, що ці розраховання Москви провалюються.

Для нас факт залишається фактом: Україна є на міжнародному терені незалежно від того, які безпосередні причини діяли при запрошуванні її до Сан Франціско.

2. Однак, ми якнайрішучіше виступаємо проти того, щоб український народ був заступлений на міжнародній конференції делегацією, складеною зі сталінсько-більшевицьких агентів. Якщо зовнішньо-політичний світ визнає демократичні принципи, то з найбільшим насильством над ними й самим українським народом допускає агентурну большевицьку делегацію як єдиного представника українського народу.

УІІІ.

У ВІДПОВІДЬ НА БОЛЬШЕВИЦЬКІ ЗВЕРНЕННЯ.

1. У боротьбі з визвольно-революційним рухом українського народу московсько-большевицькі окупанти видвигнули і засоби велитенського пропагандивно-агітаційного апарату, роздули слідувачі брехливі закиди на його адресу:

а/ несамотійність визвольно-революційної політики в минулому і сьогодні;

б/ співпрацю з німцями в періоді німецької окупації і німецьку агентурність сьогодні;

в/ протинародність, фашизм, й реакційність.

2. Від гетьмана Мазепи починаючи, по через ХУІІІ, ХІХ і ХХ ст. Москва, біла і червона завжди плямувала визвольну, самотій - ницьку українську політику, пятном агентурности і продажности; раз закидали співпрацю зі шведами, то знову з поляками, турками, англійцями, австрійцями, а нарешті з німцями. Ми знаємо, що протягом історії останніх минулих сторіч українська національно-визвольна політика була самотійна, а пятно агентурности треба було б приписати тим українським політичним чинникам, що орієнтувалися на Росію. Це не означає, що не існували в Україні люди, що були агентами чужих держав, але з ними революційний табір, зокрема останніх десятиріч, нічого спільного не мав а тим більше не має сьогодні. Наша визвольно-революційна політика була й є самотійна, бо ми в основі орієнтуємося на власні сили.

3. Вже з перших днів німецької окупації українських земель в 1941 р. опинився в умовах підпільно-конспіративної боротьби з німцями весь революційний український табір і з своєю безкомпромісовою політикою поставив себе в становище ворога німецького імперіялізму. Безпосередня підготовка до збройного удару з німецьким окупантом спричинила масові арешти і розстріли найвизначніших членів визвольного руху. Це не тільки не захитало непримиримій постави щодо німців, але спричинилося до широкого розгорнення збройної боротьби. Починаючи з 1942 р. до останніх днів німецької окупації 1944 р. УПА зводила нерівні криваві бої з німцями охороняючи населення від насильного вивозу в Німеччину і від цілковитого грабунку хліба. Ми рішуче протиставлення нас в один ряд з всякого рода вислужниками німців, що їх, зрештою, не бракує в жоднім сьогоднішнім європейському народі, а тим більше проти закидування нам німецької агентурности.

4. Ми, як рух, зродилися в народі і з народом прямуємо до своєї мети. В наших програмітих постановах виразно сказано, що ми боремося за народну владу, в якій на першому місці будуть поставлені інтереси народу. В соціальної перебудові ми прямуватимемо до побудови безкласового суспільства чим ми стали на найбільш прогресивний шлях. Ми називаємо себе революціонерами-самотійниками, бо в ударі з большевицькою інтернаціональною доктриною і тактикою, ми мусимо яскраво відмежувати свої ідеї і форми від загниваючого сталінського реакційного світу. Для нас однаково ворожий як фашизм так і большевизм, і не дивно, що гітлерівці називали нас спільниками Сталіна, а большевики - союзниками Гітлера.

5. Заманювати українських революціонерів і повстанців до енкаведівських станиць шляхом обіцянок і прощення "провини" є глибокою наївністю большевицьких партійних диктаторів. Коли хто

відважився на боротьбу зі сталінським режимом, то не на те, щоб потім просити ласки у своїх найлютіших ворогів. Та, зрештою до-свід показує, що всі ті, що колинебудь повірили Москві і добро-вільно здавали зброю швидше чи пізніше загинули фізичною чи моральною смертю.

ІХ.

ЩО ДАЛІ?

1. Ми свідомі того, що наша визвольна боротьба входить в свій найважчий період. На великому священому шляху визволь-ної боротьби поневоленого народу бувають дні тріумфу і зане-паду і не нам узалежнювати наші дії від майбутньої розв'язки. Ми як дітче народне покоління сповняємо свій почесний обов'язок, незалежно від того, чи нам дадуть за це терновий чи лавро-вий вінок. Ми віримо в силу і воскресіння України і знаємо, що своїми діями наближаємо день національного і соціального виз-волення. Коли б ми і впади, то на нашій крові і ділах зродять-ся чергові борці, що почате діло попроведять далі, так як і ми продовжуємо труд і праця наших батьків. А в тім, ми знаємо і віримо, що день нашої перемоги вже не далекий.

2. Хоч війна в Європі закінчилася, ми, виходячи з вище на-веденої аналізи з внутрішнього і міжнароднього становища с-тверджуємо, що події розвиваються в напрямі успішного завер-шення визвольної боротьби українського народу. Заіснували лише відмінні умови воєнної передилки, в якій:

а/ нам треба й ми мусимо вести далше збройну револю-ційну боротьбу в обороні народу перед фізичним та моральним знищенням;

б/ нам треба бути готовими на найгірше, щоб все таки берегти других і себе перед знищенням;

в/ нам треба берегти й розбудовувати максимум револю-ційних сил до часу вирішального чергового моменту;

г/ нам треба увійти в новий, мирний, після воєнний стиль революційної роботи і почати діяти на довшу мету;

д/ нам треба бути там, де нарастають вогнища революцій-ної боротьби і їх поширювати;

е/ нам треба вирощувати нові революційні кадри, нових людей, що дивилися б з вірою в майбутнє;

є/ нам треба з масових форм підпільної роботи переключитися на вузкі, індивідуальні форми конспірації із кількості на якість, з екстенсивної на інтензивну роботу вглиб а не вшир;

ж/ нам треба вмілої конспірації, прецизности в підпіль-ній роботі, підпільно-революційного мистецтва, бо тоді напевно успішно пройдемо важкий період боротьби;

з/ нам треба ліквідувати другорядні фронти і дрібні непорозуміння з іншими співзвучними силами з ім'ям спільної затяжної боротьби із спільним ворогом.

3. За нами період неповторних визвольно-революційних зма-гань. Ми горді за цей могутний геройський зрив, за цю відчай-душну мужню поставу в боротьбі з гітлерівською і сталінською тиранією. Весь народ радіє відродженням нашої збройної револю-ційної сили, нашої Повстанчої Армії, що зродилася і діє в так дуже тяжких умовах. Ми, нарешті, горді за безмежну всенародню жертвенність для Справи, за дружню солідарність всіх верств

і земель України, за ширю консолідацію визвольно-самостійницьких сил за нелике посунення вперед Української Національної Революції.

4. На крові тих, що впали на полі бою в обороні рідних хат, сімей і населення, в наступі на гестапівські і енкаведівські гнізда і загопи, в індивідуальному двобою в час конспіративної підпільної роботи на крові тих, що замучені по тюрмах і таборах виростала безсмертна легенда воюючої поневоленої нації, що вогнем смолоскипом горить у серцях і душах народу і освічує шлях у майбутнє. Україна живе й бореться та силою здобуває перемогу. Хай же вічна буде слава впавшим героям, що склали своє життя на жертівнику нації!

5. Ми боліємо жертвами, що їх несе зі собою революційна боротьба але рівночасно знаємо, що і без тієї боротьби нас, українців, вигинуло в дубо, а то й більше. В тридцятих роках нашого сторіччя за планом кремлівських можновладців вигинуло на Україні голодною смертю мільйони наших земляків, подібно тому, як останньо в рядах червоної армії. Чи ж не краще, що б ці мільйони були дорогою ціною окупили свою смерть у боротьбі з большевицьким окупантом?

6. Ми, Провід Організації Українських Націоналістів, далі залишаємося з народом на полі бою нашої визвольної війни, на наших окупованих землях. Рама - в - рама з революціонерами й повстанцями ми підемо в першій лінії до дальшої боротьби за волю. Ми знаємо і віримо, що недалекий вже час остаточного визволення українського народу і створення самостійної держави і цю віру передаємо народові. Ми хочемо разом з народом дійти до остаточної Великої Меті. Ми далі несемо й понесемо наш великий прапор, що на ньому написані слова:

"СМЕРТЬ БОЛЬШЕВИЦЬКИМ ОКУПАНТАМ"!
 "ХАЙ ЖИВЕ ФРОНТ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ"!
 "ВІЧНА СЛАВА ВПАВШИМ ГЕРОЯМ"!
 "ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНСЬКА САМОСТІЙНА
 СОВОБНА ДЕРЖАВА"!

В травні 1945 р.

Провід
 Організації Українських
 Націоналістів

